

живѣеше въ тая тиха долина. Изкачваме се нагоре по хълма, вървимъ на изтокъ, и вдѣсно отъ насъ остава Одринъ. Той се вижда сега и всички гледатъ него. Въ блѣска на утрото, задъ тъмната линия на фортоветъ пакъ се вижда Султанъ-Селимъ. И линиитъ на минаретата, очертанията на цѣлата сграда сж тъй тънки, тъй леки и стройни, че губятъ почти всѣка реалностъ, взематъ призрачните контури на далеченъ миражъ, на загадъчно видение. Но все тъй ясно и зловещо се рисува тъмниятъ силуетъ на Айвазъ-баба. Чувствуваме ненавистниятъ погледъ, който ни дебне отъ тамъ и въ редоветъ на колоната се чува препирня, могатъ ли да ни стигнатъ голѣмитъ топове, или не. Но ние се движимъ предпазливо и отдалечъ, скоро влизаме въ една низина и ставаме невидими за фортоветъ.

Стигаме Ортакчи и вѣнъ отъ селото спираме. Голѣма кръгла могила се издига близо до насъ, покрита съ бѣли надгробни камъни. Но между старитъ гробове личатъ нѣколко нови, — мокра, прѣсна прѣстъ, дѣсчени кръстове — първитъ следи отъ онзиденшния бой.

Стоимъ въ пълна готовностъ. Вече всички мълчатъ, неизвестността събужда тъмни предчувствия, които всѣки тай въ себе си. Наблизо задъ единъ хълмъ разпрегнати орджия на позиция. 3. дружина заемаше линията на окопитъ предъ насъ, а ние оставахме въ ре-